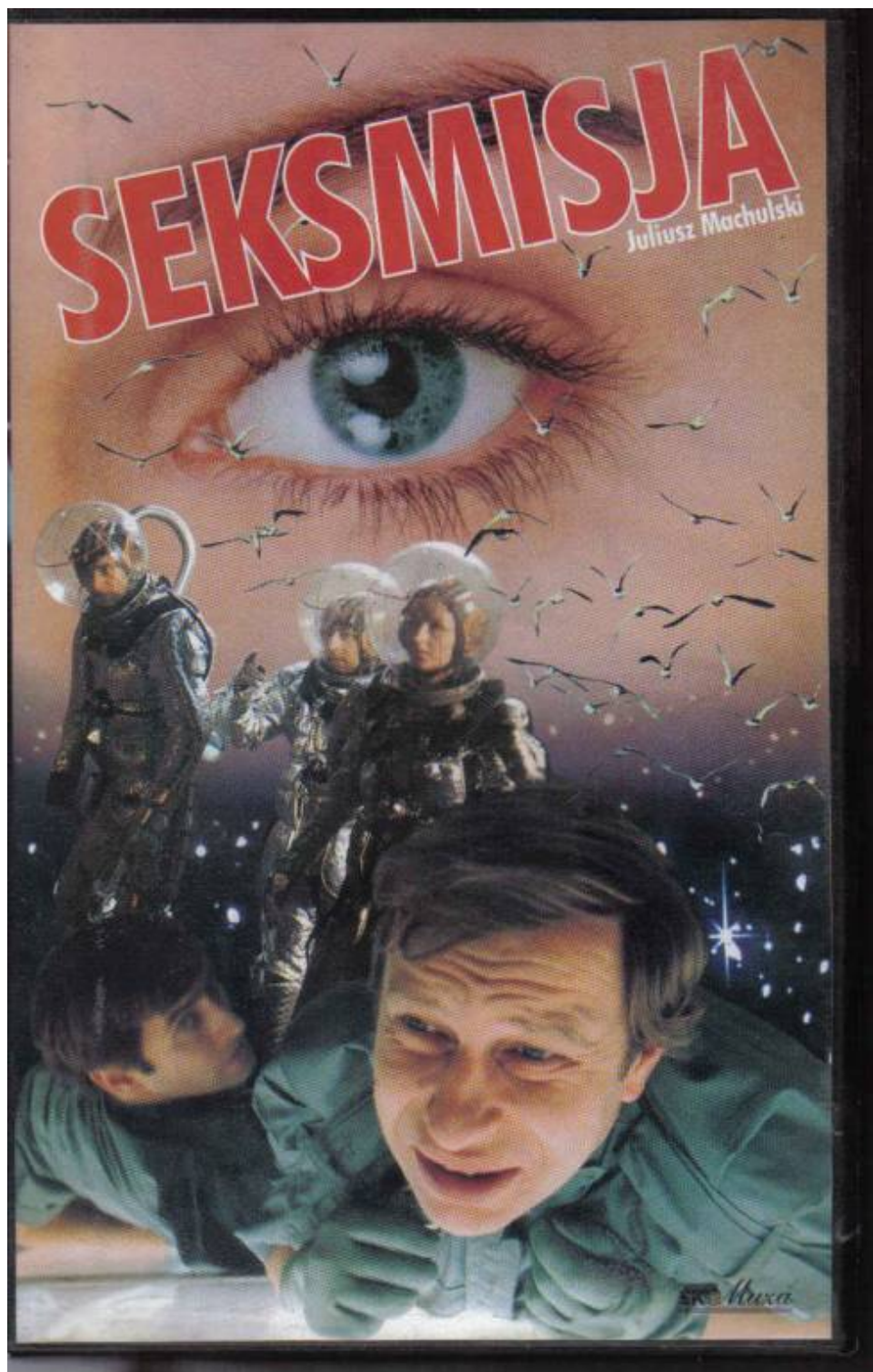

Juliusz Machulski-ra, a lengyel rendezőre sosem volt jellemző az elvont igényesség: nála nem a mondanivaló, a zene, a díszlet, a színészi játék a film erőssége, hanem az agyament sztori fordulatai, ahol a groteszk végkifejlet ad el mindent. Született komédiázó ő, hiszen már első filmjében – a Vabank-ban – sem az volt a célja, hogy „megszólítsa” a közönséget, hanem az, hogy elegánsan lezárjon egy fura történetet, amelyen aztán mindenki csettint egyet, pláne, hogy előtte is másfél órán át még jól is érezte magát. A humorképlet nem feltétlenül igényli a tanulságokat.

A Szexmisszió volt a rendező második filmje – és milyen fiatalon forgatta! Még a harmadik x-et sem töltötte be, 28 évesen tette le a nagyvilág asztalára ezt a kis műremeket. Machulski itt sem babrált sokat a környezettel: az igénytelen sci-fi-k fehér falanszterfalai és alagútjai mélyén játszódik a történet (a barlangjeleneteket a wieliczki sóbányában vették fel), a zene szót sem érdemel, a színészi alakítás szo-szo, de nem is ez a lényeg, csapjunk hát a közepébe.

Két önkéntest hibernálnak 1991-ben, hogy majd három év múlva életre keltsék őket. Szellemes volt a két vállalkozó egyéniség párosítása: Albert (Olgierd Lukaszewitz), a biológus komolyan vette az egészet, magát akarta tesztelni a tudomány és a haladás nevében, jellemét tekintve gátlásos és aggodalmaskodó, s a nőknél sem túl ügyes; ellenben Maksot (Jerzy Stuhr) semmiféle fennkölt indok nem motiválta, egyszerűen egy léha alak, aki a kaland, no meg az anyagiak kedvéért vállalkozott a látens fagyhalálra. Aztán mindketten önmagukat idegesítő, parázó, begyulladt alakokká változnak, de hát ez nem is csoda: életre kelnek, csak éppen 2044-ben; ráadásul ahelyett, hogy gratulációk, bankettek, kitüntetések és interjúk záporoznának rájuk, kénytelenek négy fal között lárvaeletet élni, miközben nők parancsolgatnak nekik, s az sem túl biztató dolog, hogy a tévé állandóan ismételteti a litániát: „Bármilyen baj van, bármilyen bántja,/ számíthat a Nőtanácsra”.

Egy ideig elintézik azzal a dolgot, hogy a felélesztés utáni hallucinációk rabjai lettek. De aztán kiderül, hogy ez bizony a valóság: atomháború dúlt a Földön, az összes férfi elpusztult, s most egy föld alatti világban a nők arra várnak, hogy megtisztuljon a kiégett bolygó a szennyeződéstől, eközben az egész világtörténelmi kudarcot a férfiak nyakába varrták, viszont megvalósították a szűznemzést, ergo csak nők jönnek a világra. És hőseink útban vannak...

Mint ahogy várható volt, ők nem törődnek bele a kasztrálásukba, Maks elsősorban is azzal igyekszik megváltani a helyzetét, hogy ráveti magát a nőkre, aktivitásának színvonalában leginkább Benny Hillt idézi, de a negatív hozzáállás rövid úton beláttatja vele törekvése helytelenségét... De Machulski itt nem állt meg, mert a film tele van szoftpornós jelenetekkel, amelyek különös fényt kapnak azáltal, hogy itt ezerszám nemi élet nélkül összezárt nőkről van szó – melyik férfi nem akarna egy ilyen kaptárba kerülni? Már persze, ha szívesen fogadják őket... Itt viszont börtönben tartják még a vénasszonyokat is, nehogy azok (kéj)vágyakat keltsenek az új nemzedékekben a férfiak iránt, van továbbá németül üvöltöző határőr, meg egy

elhagyott feleség, aki lányát a férfiak gyűlöletére neveli (ez egy külön ív a filmen belül, a poént itt sem tárjuk fel), meg persze a rémrídeg Nőtanács, ahol a tudományos klikkek egymást fúrják, mindezt a leglágyabban gyalázkodó női kódnyelvével leöntve.

Menekülőre is fogja tehát a két búbánatos férfi a dolgot, ami persze a labirintusban teljes kudarc lenne, még jó, hogy segítségükre van a férfiakra egyre kíváncsibb Lamia (Bozena Strykowna), akinél azért csak célba ért az első csók... A film végén kiderül, hogy igazából semmi és senki sem az, ami, ami meg az, az egy tévedés, de nem lövünk poénra, mert az annyira kiszámíthatatlan, hogy feltárásával gyalázat lenne elrontani Machulski remekművét...

Most aztán persze lehetne erre a filmre is mondani, mint a Vabank-ra, hogy „kedélyes számárság”, az hát, de ehhez túl szellemes sikerült, és minden nemzedék meg fogja még nézni legalább egyszer, hadd lássa, mi az, ami nem is az, ami, ami meg tényleg az, az egy tévedés, csak a film nem, az nem tévedés, tessék rajta nevetni, ennél többet Machulski sem akart.

